

den hver Maaned erfarer, hvad en Bank enten har købt eller laant af egne Aktier, saa vil alle være tilstrækkelig oplyste til at kunne tage sig i Vare. Til min Forbavselse sagde den højtærede Minister, at han kunde tænke sig dette ordnet saaledes, at man ikke maatte laane videre end en vis Procent som Begrænsning uden Bankinspektørens Samtykke. Han sagde, saa vidt jeg forstod, at der kunde ikke være nogen absolut Begrænsning; der maatte alligevel kunne dispenseres fra denne. Det foreslaar imidlertid Regeringsforslaget aldeles ikke. Regeringsforslaget opstiller Begrænsningen som absolut og tillader paa ingen Maade, at der afviges fra denne Begrænsning. Dernæst har Regeringsforslaget ikke det, som er indført i Ændringsforslaget, at ogsaa den maanedlige Opgørelse skal vise, hvad der er belaaet af egne Aktier og Andele, og heller ikke dette, at Banker skal afgive Beretning til Bankinspektøren over, hvad de har erhvervet og belaaet af andre Bankers Aktier. Saa vi har mange Sikkerhedsregler, som den højtærede Minister dog maa erkende i nogen Grad modvirker den Frygt, han maatte nære for, at Bankerne efterhaanden skulde kunne erhverve deres egne Aktier, uden at Folk mærkede det. Jeg tror, at hvis en Bank bar sig ad paa den Maade, at den i den første Maaned havde indkøbt 5 pCt., i den næste 10 pCt. og i den tredje 25—50 pCt. af sine egne Aktier, saa vilde den komme ind paa et Skraaplan, som Offentligheden, Befolkningen i høj Grad vilde være opmærksom paa.

Den højtærede Minister — og det kan jeg knytte hertil — sagde, at det var ikke rigtigt, at man i selve Paragraffen fastslaar, at en Bank kunde arbejde videre, hvis den havde mistet Halvdelen af sin Aktiekapital, det maatte være saaledes, at den ikke kom under de 50,000 Kr., saa at ikke en Bank kom til at arbejde med 25,000 Kr. i Aktiekapital. Dertil er at sige, at den Bestemmelse, som staar i § 3, om, at en Banks Aktiekapital ikke maa være under 50,000 Kr., maa anses for absolut obligatorisk. Det er umuligt, at en Bank, der kun har 50,000 Kr. Aktiekapital, kan nedskrive denne til 25,000 Kr. og saa arbejde videre. Banken maa altid være saaledes stillet, at den i Virkeligheden har 50,000 Kr. i Aktiekapital, saa jeg tror ikke, den højtærede Minister behøver at nære nogen Frygt i saa Henseende. Man behøver vistnok ikke at foretage nogen Rettelse paa dette Punkt, skønt en saadan heller ingen Skade kunde foraarsage.

Jeg maa nu vende mig til Mindretallet, som talte om Erhvervelse af og Laan paa egne Aktier og mente, at man ikke kunde tillade en saadan ubegrænset Ret for Bankerne til at købe alle deres egne Aktier op. Der blev endda talt om, at man kunde tænke sig, at en Bank først havde en Aktiekapital indbetalt fuldt ud, og saa Aaret efter købte alle deres egne Aktier op. Et saadant Tilfælde hører ganske vist ind under Fantasiens Verden, det er umuligt, at en Bank, der stiftes med indbetalt Aktiekapital, derefter bruger denne til at købe sine Aktier op. Hvorfor i al Verden skulde Banken gøre dette? Hvad skulde det være for en Forretningsgang, der skulde tillade sligt, og hvor skulde det være muligt, naar en Bank en Maaned efter maatte offentliggøre, at den ejede sine egne Aktier? Saa maatte Publikums Øjne da være henledte paa dette Forhold, og man maatte hurtigst muligt foretage noget i den Anledning. Altsaa, jeg tror ikke, at den Frygt er begrundet.

Jeg skal ikke opholde det høje Tings Tid længer, og jeg synes heller ikke, at de Indvendinger, der er gjorte, er fremsatte ud fra den Betragtning, at Lovforslaget forringes ved, at man beholder de Bestemmelser, der i Øjeblikket er indførte deri. Hvis den ærede Minister virkelig havde Betæneligheder ved Ændringsforslaget, vilde det jo have staaet ham frit for — og det vilde jo have været ret rimeligt —, at den ærede Minister havde stillet Underændringsforslag til denne anden Behandling. Men det har den ærede Minister jo ikke gjort, og i Udvalget har vi da ogsaa forstaaet den ærede Minister saaledes, at han kunde akkviescere ved den Affattelse, som Lovforslaget havde faaet i Udvalget.

Den ærede Minister nævnede endnu et lille Spørgsmaal. Der staar i § 1, at en Bank midlertidig kan fortsætte anden Virksomhed, som er foranlediget ved Engagementer, Banken har optaget, og den ærede Minister spurgte der, hvorledes Ordet „midlertidig“ skal forstaaes. Ja, hvad Fare er der ved, at det staar der? Tror den ærede Minister, at en Bank, hvis den er blevet hængende ved en eller anden Forretning, virkelig har Lyst til at fortsætte denne Virksomhed? Hvis en Bank f. Eks. er kommet ind i en Rederiforretning eller har overtaget en Fabrikvirksomhed midlertidig, fordi Banken har laant Fabriken Penge og ikke har kunnet faa dem igen, tror saa virkelig den ærede Minister ikke, at Banken selv er i allerhøjeste Grad interesseret i hurtigst muligt